

om en person, der er udvist af landet, og som ikke hjælper myndighederne ved at give dem disse oplysninger.

Til fru Anne Baastrup vil jeg sige: Der er mange rædselshistorier om bl.a. thailandske pigers forhold – det kan fru Anne Baastrup og jeg ikke blive uenige om; det er jo et faktum – men spørgsmålet er, om fru Anne Baastrup og SF ønsker at forholde sig til de muligheder, som lovforslaget jo også åbner for, de mange muligheder, som også er nævnt i debatten her i dag, den ladeport af muligheder for, at man med begrundelse i bl.a. psykisk vold kan få fast opholdstilladelse i Danmark, selv om grundlaget efter de almindelige bestemmelser for opholdstilladelse i Danmark er bortfaldet.

Det er jo det, fru Anne Baastrup og SF ønsker at åbne mulighed for med dette lovforslag, og det er et forhold, som SF overhovedet ikke tager stilling til. SF tager alene stilling til de forhåbentlig få – så vidt jeg kan overskue – virkelig grelle situationer, som SF og Dansk Folkeparti jo ikke kan være uenige om.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg vil takke ordførerne for deres indlæg, som jo demonstrerer en ret stor spændvidde i synspunkterne.

Jeg vil først tage udgangspunkt i den del af lovforslaget, der drejer sig om de voldsramte kvinder og deres opholdsgrundlag i landet.

Nu forholder det sig jo sådan, at det meget, meget sjældent lykkes at gribe fru Birthe Rønn Hornbech og hr. Helge Adam Møller på fersk gerning i fremvisning af proportionssans, når vi diskuterer udlændings spørgsmål, og derfor vil jeg starte med at distancere mig fra udtalelsen om, at vi her åbner en ladeport.

Der står udtrykkeligt i bemærkningerne til lovforslaget, at det, det handler om, er, at fordi den bestemmelse, der blev indført i 1992, har vist sig ikke at være tilstrækkelig til at sikre det misbrug, som alle erkender finder sted i forbindelse med, at voldsramte kvinder på grund af 3-års-reglen bliver tvunget til at blive i et ægteskab og lade sig gennembanke, fordi den bestemmelse ikke har vist sig at fungere sådan, som Folketinget i sin tid ønskede at den skulle, ændrer vi nu bestemmelsen.

Det, vi gør, er, at vi gennem denne mindre ændring forsøger at sørge for, at det, der oprindeligt var Folketingets hensigt, rent faktisk kan finde sted. Der er ikke tale om at åbne en ladeport; der er ikke tale om, at man bare kan indgå

et proformaægteskab og så få sin partner til at give sig et blåt øje, og så er den hjemme.

Næh, det, der står i lovforslaget, er, at der skal være en sådan behandling af disse sager, at det er et selvstændigt moment i vurderingen. Men det er naturligvis ikke det eneste moment, og det er lige præcis dér, skævvridningen fra Venstres og De Konservatives side under behandlingen af dette lovforslag kommer ind.

Naturligvis er det ikke sådan, at man bare kan påstå, at man er voldsramt. Det, der er hensigten – og det synes jeg de øvrige ordførere meget klart har forstået – er, at der skal tages et særligt hensyn på en sådan måde, at det med volden indgår i den faktiske vurdering. Og den måde, som den tidligere regering havde skruet bestemmelsen sammen på, viste sig ikke at fungere efter hensigten.

Flere har været inde på, hvor mange i de forskellige grupper der rent faktisk bliver familiesammenført, bl.a. fru Dorte Bennedsen, og dér har jeg de allerfriskeste tal, og de viser, at i 1995, hvor opgørelsen går frem til den 30. november, blev 2.523 af familiesammenføringsstilladelse givet til nordiske statsborgere, 781 til flygtninge og 760 til indvandrere, og det var familiesammenføringsstilladelse via ægteskab. Det kan måske være med til at få proportionerne sat lidt på plads.

Så vil jeg vende mig til den anden del af debatten, som går på, om vi begår et personligt overgreb mod den enkelte ved, at vi i forbindelse med, at folk ikke vil møde op og give de nødvendige oplysninger og derved skabe mulighed for, at man rent faktisk kan sende dem tilbage, når de har været igennem hele udlændingesystemet, gerne vil sikre os, at de ikke alene ved at sige nej til at møde op kan skaffe sig et længere ophold i Danmark end det, de er berettigede til.

Jeg synes, den lovbestemmelse, der er lagt frem, er udstyret med så stor retssikkerhed, at man ikke kan kalde det betænkeligt, og det siger jeg så meget desto mere som – og det er et svar til hr. Arne Melchior – ikke blot Det Danske Center for Menneskerettigheder, men også Dansk Flygtningehjælp jo netop gør opmærksom på, at de har forståelse for, at den er nødvendig for at forhindre, at folk, der ikke har ret til at være i Danmark, ikke bare ved at gøre sig usynlige eller sige nej til at medvirke til, at de nødvendige udsendelsespapirer kan fremskaffes, kan træne sagen.

Hr. Arne Melchior spurgte meget præcist til en enkelt del af svaret fra Det Danske Center for